

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Prev 343/07
19.02.2008. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Slobodana Spasića i Branislave Apostolović, članova veća, u sporu po tužbi tužioca "AA", koga zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB" u stečaju, radi isplate 4.800.000,00 dinara, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Višeg trgovinskog suda u Beogradu, Pž. br. 3881/07 od 6.6.2007. godine, u sednici veća održanoj dana 19.2.2008. godine, doneo je

R E Š E N J E

ODBIJA SE, kao neosnovana revizija tužioca "AA", izjavljena protiv rešenja Višeg trgovinskog suda u Beogradu Pž. br. 3881/07 od 6.6.2007. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem Trgovinskog suda u Zrenjaninu P. br. 202/07 od 16.4.2007. godine odbačena je tužba tužioca, kojom traži da se obaveže tuženi da mu isplati 4.800.000,00 dinara, sa zakonskom kamatom počev od presuđenja do isplate i troškove spora.

Viši trgovinski sud u Beogradu je rešenjem Pž. br. 3881/07 od 6.6.2007. godine odbio kao neosnovanu žalbu tužioca i potvrdio pomenuto prvostepeno rešenje.

Protiv drugostepenog rešenja tužilac je izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju. Reviziju izjavljuje zbog bitnih povreda ZPP i pogrešne primene materijalnog prava.

Tuženi ne podnosi odgovor na reviziju tužioca, a Republički javni tužilac se o izjavljenoj reviziji nije izjasnio.

Vrhovni sud Srbije je ispitao reviziju na način propisan članom 399. ZPP i tužiočevu reviziju smatra neosnovanom.

Nižestepena rešenja nisu zahvaćena bitnom povredom iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti. Na druge bitne povrede kao revizijski razlog revident ne ukazuje osim što ih spominje kao revizijski razlog.

Iz referata tužbe i stanja u prvostepenom spisu proizilazi da je tužilac dana 10.12.2002. godine, kao izlučni poverilac u postupku stečaja nad tuženim kao stečajnim dužnikom u predmetu prvostepenog suda St. br. 855/02 prijavio izlučno pravo na nepokretnosti upisanoj u zk.ul. br. aa KO GG... Tuženi je kao stečajni dužnik osporio prijavljeno izlučno pravo. Tužilac je zarad utvrđenja osporenog izlučnog prava tužbom pokrenuo spor evidentiran pred prvostepenim sudom pod brojem P. 837/04. U ovom sporu utvrđeno je osporeno izlučno pravo tužioca kao izvršnog poverioca. Tuženi je bio u posedu nepokretnosti počev od podnošenja izlučne prijave potraživanja tj. 10.12.2002. godine do kraja decembra 2006. godine, kada je nakon pravosnažnosti presude o utvrđenju izlučnog prava predao tužiocu ključeve od nepokretnosti na kojoj je utvrđeno izlučno pravo. Tužilac tužbom traži da se obaveže tuženi da mu isplati naknadu za korišćenje bez pravnog osnova predmetne nepokretnosti za 48 meseci. Naknadu izražava kroz tržišnu zakupninu u visini od 100.000,00 dinara mesečno što za utuženi period predstavlja tužbom utuženi iznos. Stečajni poverilac tužilac nije podneo prijavu potraživanja zarad naplate naknade za korišćenje predmetne nepokretnosti koju je pravosnažno izlučio iz stečajne mase tuženog kao stečajnog dužnika.

Kod ovakvog stanja stvari koje je i nesporno, prvostepeni sud je tužbu odbacio kao nedozvoljenu jer tužilac kao stečajni poverilac nije prijavio svoje obligaciono potraživanje u postupku stečaja na način i pod uslovima propisanim važećim Zakonom o prinudnom poravnanju, stečaju i likvidaciji. Drugostepeni sud je prihvatio izraženi pravni stav prvostepenog suda, odbio žalbu tužioca kao neosnovanu i potvrdio prvostepeno rešenje kojim je tužba odbačena.

Tužilac u revizijskim razlozima osporava izraženi pravni stav prvostepenog i drugostepenog suda i obrazlaže zašto je izraženi pravni stav nižestepeni sudova neosnovan, pokušavajući da drugačijim prikazom stanja stvari i primenom normi iz stečajnih zakona ukaže na osnovanost tužbenog zahteva.

U revizijskim razlozima tužilac samo osnovano ukazuje da je o njegovom tužbenom zahtevu pogrešno odlučeno. Pogrešno odlučeno samo u smislu što tužbu nije trebalo odbaciti nego tužbeni zahtev odbiti kao neosnovan. Odbiti ga sa razloga neosnovanosti istog. Pravo na naknadu za korišćenje iz stečajne mase izlučene nepokretnosti tužilac je stekao tek sa danom pravosnažnosti presude kojom je utvrđeno pravo na izlučenje nepokretnosti iz stečajne mase. Po pravosnažnosti presude kojom je utvrđeno ovo pravo tuženi je kao stečajni dužnik predao tužiocu u posed nepokretnost koja je predmet izlučenja, a za koju se u ovom sporu traži naknada

za korišćenje. To dalje podrazumeva da tužilac nema pravo na naknadu koju je utužio, a za period od podnošenja izlučene prijave potraživanja pa do pravosnažnosti sudske odluke kojom je utvrđeno izlučno pravo na osnovu koje je tuženi kao stečajni dužnik izlučio nepokretnost iz stečajne mase. Tek po utvrđenju prava svojine tj. izlučnog prava tužilac stiče pravo na naknadu za korišćenje, jer je od tada tuženi kao držalac nepokretnosti postao nesavestan. Međutim, tuženi je po proteku paricionog roka predao dobrovoljno nepokretnost koja je bila predmet izlučenja iz stečajne mase i to podrazumeva da nije u obavezi da tužiocu plaća bilo šta po osnovu naknade za korišćenje predmetne nepokretnosti od dana podnošenja izlučne prijave potraživanja pa do dana predaje nepokretnosti. Zato je tužbeni zahtev trebalo odbiti primenom pravila o teretu dokazivanja iz člana 220. i 221. ZPP.

Kako je odlučivanje nižestepenih sudova odbacivanjem tužbe kao nedozvoljene procesno povoljnije za revidenta kao stranku u sporu i kako bi suprotno tome odlučivanje po reviziji odbijanjem tužbenog zahteva bilo nepovoljnije za tužioca kao revidenta i suprotno revizijskom predlogu, revizijski sud je na osnovu procesnog ovlašćenja iz člana 405. stav 1. ZPP odlučio kao u izreci revizijskog rešenja.

Predsednik veća - sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SM